

[Niels Helveg Petersen]

Det forslag kan jeg på det radikale venstres vegne anbefale.

Folketinget suspenderede med radikal støtte i oktober 1982 dyrtidsreguleringen for 1983-85. Ved den lejlighed, i forbindelse med den dramatiske vedtagelse den 16. oktober 1982, blev den politik af oppositionen, af socialdemokratiet, SF og andre, hånet og skældt ud, det blev kaldt overgreb og hærværk, det lagde gift for udviklingen - også lønudviklingen - på arbejdsmarkedet. Der var store, men da heldigvis ganske fredelige demonstrationer på Slotspladsen, da folkettinget vedtog dette indgreb.

Reaktionen i dag er anderledes. Igen står folkettinget over for at vedtage en suspension af dyrtidsreguleringen, men reaktionen er ganske anderledes afdæmpet. Og hvorfor? Fordi det viste sig at være en rigtig og klog politik. Det lykkedes bl.a. i kraft af suspensionen af dyrtidsreguleringen at få positive virkninger ud af indkomspolitikken. Selvfølgelig i forbindelse med afslutningen af frivillige overenskomster i foråret 1983, som sammen med dyrtidsindgrebet har ført til en lavere rente, en forøgelse af produktionen og - især på det seneste - af investeringerne og en forøgelse af beskæftigelsen i den private sektor.

Efter radikal opfattelse er det fortsat nødvendigt - hvis vi skal have lønstigninger lavere end udlandets, og det er vi nødt til, hvis vi skal forbedre vores konkurrenceevne - at suspendere dyrtidsreguleringen. Der er sket noget andet siden oktober 1982, ud over at vi har kunnet konstatere positive virkninger af indkomspolitikken. Der er jo sket det, at også socialdemokratiet selv erkender, at den automatiske dyrtidsregulering, som vi har kendt og levet med i en årrække, ikke er forenelig med den målsætning at have lavere lønstigninger i Danmark end i udlandet. Den socialdemokratiske plan bygger klart på denne forudsætning, og derfor er det også klart udtalt tidligere - jeg går ud fra, at det også bliver det i dag - at socialdemokratiet ikke, hvis det selv havde magten til det, agtede at genindføre dyrtidsreguleringen.

Når indkomspolitikken er så central, er det ikke af en særlig hang til sadisme eller for at plage befolkningen, men fordi det er en afgørende forudsætning for at gøre noget til fordel for beskæftigelsen. Det er ikke overdrevet at stille det så skarpt op, at ind-

komspolitikken grundlæggende er et spørgsmål om, at de, der er i arbejde, skal være solidariske med dem, der ikke er i arbejde. De skal holde igen med deres indkomstudvikling, for at flere kan komme i beskæftigelse.

Hvis vi ser på virkningen af, hvad der er sket siden 1982, så kan vi konstatere, at beskæftigelsen i 1984 formentlig vil være 40.000-50.000 bedre end det, socialdemokratiet forudså at beskæftigelsen ville være i 1984. I den socialdemokratiske plan af august 1983 nævner socialdemokratiet, at ledigheden i 1984 - man citerer det økonomiske sekretariat og andre - vil være på 320.000. Det ser nu heldigvis ud til, at ledigheden bliver meget lavere. Hvor meget lavere kan vi ikke vide, før året er gået, men jeg tror ikke, det er uforsigtigt at byde på, at der i hvert fald er 40.000 færre ledige end forudset. Det er jo det, der må være den vigtigste målestok for den økonomiske politik.

Derfor er det forkert, når det i den socialdemokratiske plan og i øvrigt af socialdemokratiske talere og SF og andre siges, at den økonomiske politik, der lægges op til, skyder hensynet til beskæftigelsen i baggrunden. Det er ikke rigtigt. Netop hensynet til beskæftigelsen tilsiger at fortsætte den stramme indkomspolitik.

Jeg kunne næsten have lyst til at anføre som afskrækkende eksempel på, hvordan man ikke skal føre økonomisk politik, den udvikling, vi har set i Frankrig. Den socialistiske regering startede sin regeringsperiode med at øge købekraften, sætte mindstelønninger og andet stærkt i vejret og de offentlige udgifter i vejret - med det resultat, at de økonomiske problemer i løbet af kort tid voksede sig så store, at regeringen nu er nødt til at stå på bremsen, således at ledigheden i Frankrig i disse måneder stiger med et sted mellem 20.000 og 30.000 om måneden. Det er resultatet af en politik, hvor man troede, at man kunne lade de offentlige udgifter ekspandere og lade hånt om indkomstudviklingen.

Jeg anfører det ikke, fordi jeg på nogen måde vil hævde, at Frankrig og Danmark minder meget om hinanden i deres struktur, kun for at sige, at den filosofi, at man tror at kunne løse problemerne ved kortsigtet at puste til aktiviteten ved øgede offentlige udgifter, ikke holder.